

Между небето и земята властни --
 Слѣзнете отъ блаженни кржгове,
 Водете ме къмто живота ясни.
 Единъ вълшебенъ плащъ да бихъ ималъ,
 Тъй да ме носи по стръни незнайни,
 Прѣзрълъ бихъ азъ одежди най-сияйни,
 И царската одежда бихъ прѣзрълъ!

ВАГНЕРЪ.

Не викай тозъ познатий рой,
 Разлѣнъ той плува изъ мъглата,
 И носи ни бѣди безброй
 Отъ всички крайща на земята.
 Отъ сѣверъ иде острожбий духъ,
 Езицитѣ му тънки кръвъ покрива,
 Отъ изтокъ пѣкъ завѣва стрѣвень, сухъ,
 Въвъ дробоветѣ ти се влива.
 Пустиня ако го на югъ роди,
 Въ глава олово се разтопва;
 Отъ западъ нѣкой ще те разхлади, —
 Но ниви и поля, и тебъ потопва.
 На щрекъ сж, за да пакостѣтъ,
 Услужватъ, съ примки за да ни обвържатъ.
 Прѣструватъ се, че отъ небе летѣтъ,
 И шпннатъ ангелски, когато лѣжатъ.
 Но да вървимъ! Тъмнѣ цѣлий дсвѣтъ.
 Мъгла припада вечъ. Завѣя хладъ.
 Сега отъ кжща ще се насладишъ. —
 Какво тѣй слисанъ съсъ очи слѣдишъ?
 Какво се погледѣтъ ти въ здрача влита?

ФАУСТЪ.

Туй черно куче, вижъ изъ нивитѣ какъ скита.

ВАГНЕРЪ.

Отдавна го видѣхъ. Защо?

Фаустъ 54